

Nejdřív spatřil medvíďata, až poté matku. Byla dvě a batolila se k němu jako hravá štěňata. Jarní vrh – teď jim mohlo být tak pět měsíců a každé vážilo kolem sta liber. Oháněla se po sobě, když se kolébala k traperovi, a celá ta scéna působila na chvíličko skoro legračně. Pohyby těch mláďat ho uchvátily natolik, že nezalétl pohledem k protějšímu okraji mýtiny, asi padesát yardů od něj. Jeho mozek ještě nestačil zpracovat signál, který mu přítomnost medvíďat nabízela.

A náhle porozuměl. Střeva se mu zkroutila jen okamžik předtím, než mýtinu roztráslo první zařvání. Mláďata se vzápětí zarazila ani ne deset kroků před ním. Lovec si jich už ale nevšímal. Soustředil se na houští za mýtinou.

Rozměry té rozlícené šelmy vycítil dřív, než ji na vlastní oči spatřil. Nejenže se prodírala vysokými křovinami lehce jako travičkou, ale leccos mu napověděla i její zloba. Zvuk hluboký jako rachocení hromu nebo hukot padajícího kme-
ne mohl vycházet jedině z mohutného těla.

Řev zesílil a samice vtrhla na mýtinu. Její černé oči se upíraly na Glasse, hlavu měla skloněnou k zemi, jak zkoumala ten cizí pach, který se smísil s pachem jejích ratolestí. Vyrazila proti lovcovi, její tělo se smrštilo a napjalo jako pružina na povoze. Hugh užasl nad mohutnou svalovinou zvířete i nad mocnými sloupy předních nohou, přecházejících v široké plece. Nad nimi se zvedal stříbřitý hrb. Grizzly.

Traper se snažil ovládnout a zároveň uvažoval, co si počne. Strach na něj pochopitelně vrískal, aby vzal nohy na ramena, aby upaloval do vrbiček a vrhl se do řeky. Třeba by se mohl potopit a uplavat té obludě po proudu. Jenže medvědice už byla blízko, necelých sto kroků od něj. Pohledem zoufale zapátral po nějakém stromu, kam by se dalo vylézt – a mimo dosah ji pak střelit. Kdepak, topoly rostou až za ní. Vrbičky ho nespasí. Glassovy šance se zúžily na

jedinou: musí zůstat stát a střílet. Musí toho rozzuřeného grizzlyho provrtat olovem ráže třiapadesát z anstadtky.

Samice zaútočila. Sršela z ní ochrannitelská zuřivost. Pudy málem zvítězily a přesvědčily Glasse, aby na poslední chvíli honem vyklidil pole, nicméně marnost toho počínání byla už zjevná. Zvíře se k němu blížilo bleskovou rychlostí. Natáhl úderník naplno, zvedl ručnici a zadíval se do mířidla v ohromené hrůze, jak ta šelma může být tak obrovská a zároveň tak mrštná. Potlačil další instinkt, jenž mu velel okamžitě vypálit. Ve svém životě už přihlížel tomu, jak grizzlyové odolali i deseti zásahům. A on měl k dispozici jediný výstřel.

Snažil se na mušce zachytit poskakující hlavu samice, ale nešlo to. Deset stop před ním se medvědice zvedla na zadní. Vztyčila se tři stopy nad Hughem, když se natočila ke smrtícímu seknutí. Namířil naslepo na její srdce a vypálil.

Prach na pánvičce anstadtky se vzňal, povětrí se naplnilo rachotem výstřelu, kouřem a pachem vzníceného střeliva. Zvíře zaburácelo, když ho kulka zasáhla do hrudi, ale útok se tím už nezpomalil. Glass upustil pušku, která mu v tu chvíli už k ničemu nebyla, a vyškubl nůž z pochvy. Pak medvědí tlapa dopadla a on vzápětí ucítil, jak se mu ty šestipalcové drápy boří do nadloktí, do ramene a do hrdla. Úder ho srazil na záda. Nůž mu vypadl z ruky. Raněný se začal zběsile odrážet patami od země, snažil se skrýt aspoň do vrbiček.

Vtom medvědice klesla na všechny čtyři a vrhla se na něj. Lovec se stočil do klubíčka a zkoušel si chránit obličej a hrud. Obluda se mu zahryzla zezadu do krku, zvedla ho ze země a zatřásla s ním s takovou prudkostí, až mu blesklo hlavou, jestli mu tím nezlomila páteř. Ucítil tesáky narážející do pravé lopatky. Drápy mu opakovaně drásaly temeno

i záda. Zmučeně vyjekl. Medvědice ho pustila a zahryzla se mu do stehna. Nato ho znovu zvedla, zatřásla s ním a odhodila ho na zem tak, že zůstal omráčeně ležet. Pořád byl při vědomí, jenom věděl, že další nápor už nevydrží.

Ležel nznak a zíral vzhůru. Šelma se nad ním znovu vztyčila na zadních. Hrůza i bolest ustoupily zděšenému ohromení nad tou nestvůrou. Naposledy zařvala, což Glass vnímal jako ozvěnu z veliké dálky. Věděl, že ho svou děsivou vahou co nevidět zalehne. Jeho smysly zahltit vlhký pach medvědího kožichu. Co mu to jen připomíná? Mysl ještě vylovila ze zákrutů paměti obrázek žlutého psa, který na verandě srubu olizuje tvář chlapce.

A pak obloha nad ním zčernala.

Špína Harris uslyšel ten výstřel za ohybem řeky, jen kousek před sebou, a zadoufal, že parták složil jelena. Pohyboval se plavně, ale tiše, neboť věděl, že takový výstřel může věstít ledacos. Když zaslechl medvědí řev, dal se do běhu. Pak se ozvalo Glassovo zavřeštění.

Ve vrbičkách spatřil stopy jelena i trapera. Zamžoural na bobří stezku a pozorně naslouchal. V hukotu říčního proudu zanikalo vše ostatní. Namířil od boku ručnici, položil palec na úderník a ukazováček přiblížil ke spoušti. Krátce pohlédl na pistoli za opaskem, aby se ujistil, že je taky nabitá. Potom se vydal do vrbového houští, opatrně kladl nohu před nohu a ostražitě zíral před sebe. Ticho přerušil nářek medvídat.

Na kraji mýtiny se Špína Harris zastavil, aby se pokusil vstřebat pohled, jenž se mu naskytl. Na bříše tu ležel obrovský grizzly s vytřeštěnými, mrtvými očima. Nad ním se

tyčilo na zadních jedno z mláďat, štouchalo do matky čenichem a bezvýsledně se ji snažilo probrat. Druhé medvědě zuby za cosi tahalo a Harris si s úděsem uvědomil, že je to lidská ruka. *Glassova ruka!* Zvedl pušku a střílel po zvířeti. Mládě se ochable skácelo na zem. Jeho sourozenec se rozběhl mezi topoly a vyklidil pole. Traper nejdřív znovu nabíl pušku, než se osmělil vykročit blíž.

I kapitán Henry a jeho muži zaslechli výstřely a přidali do kroku. První výstřel ještě veliteli vrásky nenadělal, zato druhý naznačoval problémy. První očekával – Glass nebo Harris složili vysokou, jak se domlouvali předešlého večera. Koneckonců i dva výstřely krátce za sebou by ještě působily vcelku běžně. Dva muži na lovu namíří na jeden cíl, první mine... Jenže tyhle rány dělilo několik minut. Velitel zadoufal, že se jeho zvědové rozdělili. Jeden možná nahání kořist druhému, anebo jim přálo štěstí a zkrížili cestu bizounům. Takoví bizoni někdy stojí a ránu z pušky ani nevnímají, takže střelec může znovu nabít a složit další kus. „Držte se u sebe, chlapi. Zkontrolujte si zbraně!“

Bridger potřetí za posledních sto yardů mrkl na novou pušku, kterou mu věnoval Will Anderson. „Brácha už ji potřebovat nebude,“ prohodil přitom posmutněle.

Špína Harris si mezitím na pasece prohlížel tělo skoleného grizzlyho, zpod něhož trčela Glassova paže. Zvěd se obezřetně porozhlédl, pak odložil ručnici a zatahal za přední tlapu medvědice, aby se pokusil mršinu nadzvednout. S námahou se mu ji podařilo odsunout tak, aby zahlédl Hughovu hlavu – krvavou změt zacuchaných vlasů a kůže. *Kristepane!* Jednal rychle a obrňoval se proti tomu, co ještě uvidí.

Obešel obrovitou šelmu na druhou stranu, vylezl na mršinu, uchopil ji za přední tlapu a zatahal. Kolenem se zapřel o tělo pod sebou, aby dokázal pořádně zabrat. Po několika

pokusech se mu podařilo odvalit horní polovinu medvědího těla stranou, takže zvíře zůstalo ležet zkroucené uprostřed. Potom několikrát zatahal za zadní tlapu. Konečně zachroptěl námahou a mrtvá šelma se převalila na záda. Na její hrudi spatřil Harris zaschlou krev v místě, kde se do těla zavrtila Glassova kulka.

Špína poklekl vedle parťáka. Netušil, co si má s tou spouští počít. Ne že by měl málo zkušeností s raněnými – vytahoval už šípy a střely třem takovým, dvakrát to schytl sám.

Nikdy ale neviděl tak zmasakrované lidské tělo záhy po útoku. Glass byl potrháný od hlavy k patám. Vlasy měl zpola skalpované a Harrisovi chvíli trvalo, než rozeznal jeho rysy. Nejhuř na tom byl krk. Medvědí drápy do něj vyryly tři hluboké rány. Začínaly u ramene a přetínaly hrdlo napříč. Stačil jediný palec, a přesekly by traperovi krční žílu. Takhle jen rozdrásaly kůži i svaly krku a obnažily jícen. Roztrhly však i průdušnici a Harris zděšeně přihlížel tomu, jak z rány vylézají krvavé bubliny. Byla to první známka toho, že Hugh by mohl být ještě naživu.

Opatrně ho převrátil na bok, aby mu prohlédl záda. Z bavlněné haleny zbylo pár cárů a z hlubokých ran na šíji i na zádech prýštila další krev. Pravačka lovcí visela v nepříroženém úhlu. Zprostředka zad směrem k pasu šelma vyryla dvě rovnoběžné krvavé rýhy, které Harrisovi připomněly kmeny stromů, na nichž si medvědi značkují revír. Tenhle si místo kůry označoval lidské tělo. I zezadu ze stehna prosakovala kalhotami raněného krev.

Stopař nevěděl, kde začít, a téměř se mu ulevilo, že rána na krku vypadá tak beznadějně. Odtáhl Glasse o pár yardů dál, na travnatou plochu do stínu, a položil ho na záda. Nevšimal si zakrváceného krku a soustředil se na hlavu. Jeho druh si přinejmenším zaslouží odejít z tohoto světa